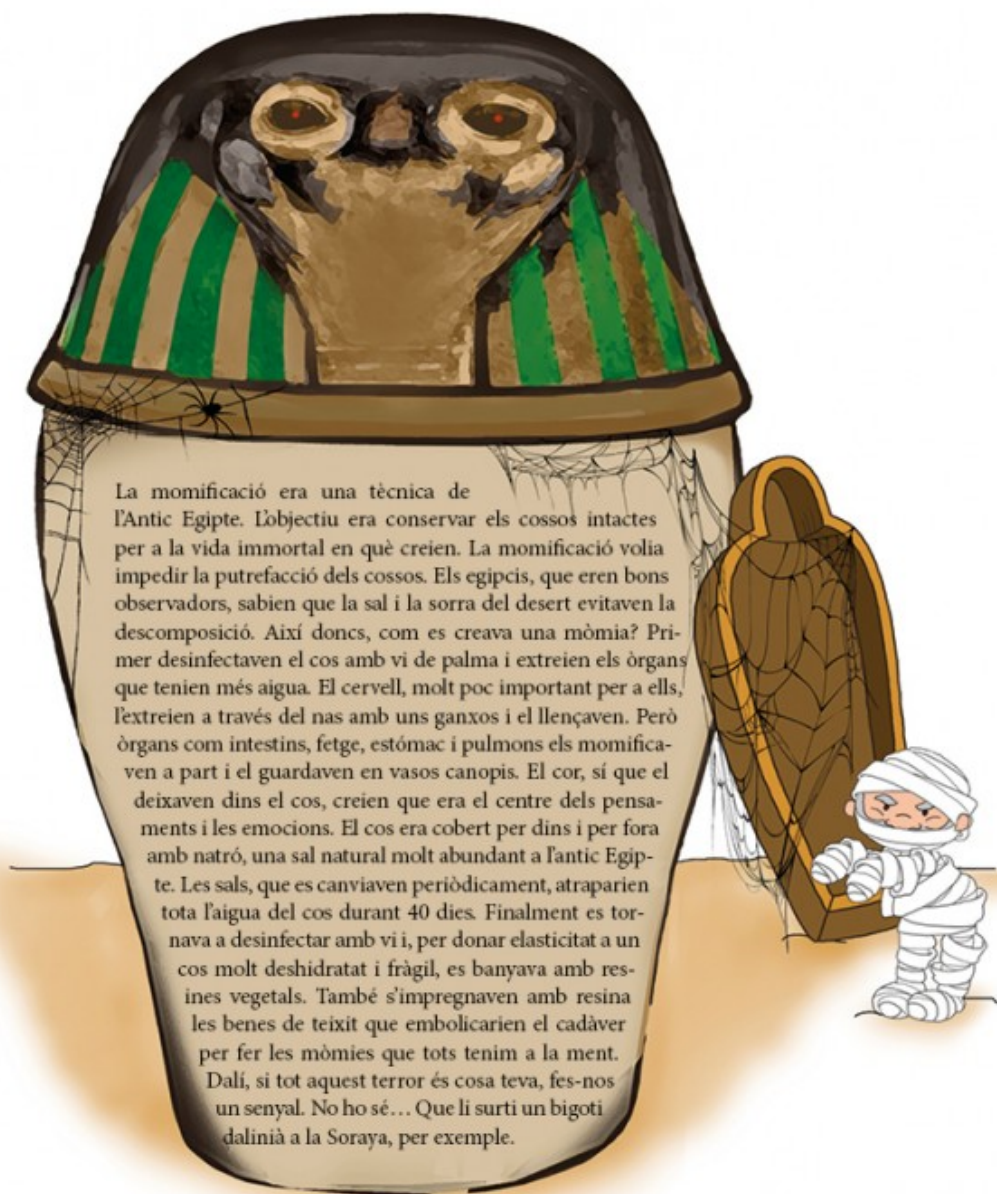

És mòmia!

CIÈNCIA DE POT. Novembre, quina por! Tot Sants, Castanyada, Halloween, Día de los Muertos, article 155, presoners polítics... Estic aterrat! Diuen les males llengües que tot va començar quan es va desenterrar Salvador Dalí. «És mòmia», va dir l'embalsamador Narcís Badalet. Perquè… vosaltres hi creieu en les malediccions?

La momificació era una tècnica de l'Antic Egipte. L'objectiu era conservar els cossos intactes per a la vida immortal en què creien. La momificació volia impedir la putrefacció dels cossos. Els egipcis, que eren bons observadors, sabien que la sal i la sorra del desert evitaven la descomposició. Així doncs, com es creava una mòmia? Primer desinfectaven el cos amb vi de palma i extreien els òrgans que tenien més aigua. El cervell, molt poc important per a ells, l'extreien a través del nas amb uns ganxos i el llençaven. Però òrgans com intestins, fetge, estómac i pulmons els momificaven a part i el guardaven en vasos canopis. El cor, sí que el deixaven dins el cos, creien que era el centre dels pensaments i les emocions. El cos era cobert per dins i per fora amb natró, una sal natural molt abundant a l'antic Egipte. Les sals, que es canviaven periòdicament, atraparien tota l'aigua del cos durant 40 dies. Finalment es tornava a desinfectar amb vi i, per donar elasticitat a un cos molt deshidratat i fràgil, es banyava amb resines vegetals. També s'impregnaven amb resina les benes de teixit que embolicarien el cadàver per fer les mòmies que tots tenim a la ment. Dalí, si tot aquest terror és cosa teva, fes-nos un senyal. No ho sé... Que li surti un bigoti dalinià a la Soraya, per exemple.